

MVCRX08NQPNO
prvotní identifikátor

KOMISE PRO ROZHODOVÁNÍ VE VĚCECH POBYTU CIZINCŮ

nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, Poštovní schránka 155/SO

Č. j. MV-94098-9/SO-2025

Praha 23. července 2025

Počet listů/stran: 3/6

Účastník řízení:

Pan

ÇALGIN Mevlüt Said

Datum narození: 4. 9. 1998

Státní příslušnost: Turecká republika

ROZHODNUTÍ

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“), jako věcně příslušný správní orgán podle § 170a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), rozhodla podle **§ 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb.**, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 500/2004 Sb.“), o odvolání pana **ÇALGIN Mevlüt Said**, narozeného 4. 9. 1998, státního příslušníka Turecké republiky, na území České republiky hlášeného na adrese Železniční 500/23, 326 00 Plzeň, podaném proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-69507-15/ZM-2024 ze dne 28. 3. 2025, kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť zaměstnavatel účastníka řízení je ve smyslu § 178f odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. nespolehlivý, takto:

Odvolání se zamítá a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-69507-15/ZM-2024 ze dne 28. 3. 2025, **se potvrzuje.**

ODŮVODNĚNÍ

I.

Ze spisového materiálu a informačního systému cizinců vyplývá, že pan **ÇALGIN Mevlüt Said** (dále jen „účastník řízení“) podal dne 21. 10. 2024 na Generálním konzulátu České republiky v Istanbulu žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., která byla postoupena Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), jako věcně příslušnému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Účastník řízení žádá o vydání zaměstnanecké karty k zaměstnavateli Leonis Consult s.r.o., IČ: 198 32 141, se sídlem na adrese Holečkova 789/49, Smíchov, 150 00 Praha 5, které je součástí Centrální evidence volných pracovních míst pod číslem volného místa 29 209 260 704. Za tímto účelem předložil pracovní smlouvu sjednanou dne 18. 7. 2024 s pracovním poměrem na dobu neurčitou na pracovní pozici „pomocný stavební dělník“.

Ze sdělení Územní správy sociálního zabezpečení pro hl. město Prahu a Středočeský kraj (dále jen „ÚSSZ“) ze dne 13. 11. 2024 bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že zaměstnavatel účastníka řízení, společnost Leonis Consult s.r.o., má ke dni 11. 11. 2024 splatný závazek celkem 3 245,24 Kč, z toho nedoplatek na pojistném činí 3 015 Kč a nedoplatek na penále činí 230,24 Kč, s tím, že nebylo posečkáno s úhradou a ani nebyl sjednán splátkový kalendář.

Dne 16. 1. 2025 vyzval správní orgán I. stupně účastníka řízení v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Výzva byla účastníku řízení doručena dne 20. 2. 2025. Svého práva nevyužil.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím, č. j. OAM-69507-15/ZM-2024 ze dne 28. 3. 2025, zamítl žádost účastníka řízení a zaměstnaneckou kartu podle § 46 odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. nevydal, neboť jeho zaměstnavatel je ve smyslu § 178f odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. nespolehlivý, když má evidován nedoplatek u ÚSSZ. Rozhodnutí bylo účastníku řízení doručeno dne 10. 4. 2025.

II.

Dne 17. 4. 2025, tj. v zákonné odvolací lhůtě, podal účastník řízení proti předmětnému rozhodnutí odvolání. Namítá, že společnost Leonis Consult s.r.o. je důvěryhodná a nemá žádné dluhy. Uvádí, že přikládá výpis z obchodního rejstříku potvrzující, že uvedená společnost je řádně registrovaná a nemá žádné dluhy. Žádá proto o přehodnocení jeho žádosti. K odvolání přiložil potvrzení Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra České republiky (dále jen „ZPMV“) ze dne 8. 4. 2025, dle kterého nejsou k uvedenému dni u společnosti Leonis Consult s.r.o. evidovány splatné nedoplatky na pojistném a penále na veřejné zdravotní pojištění.

Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně neshledal důvody pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., předal spisový materiál, v souladu s § 88 odst. 1 téhož zákona, Komisi ke konečnému rozhodnutí.

III.

Komise přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. a dospěla k závěru, že **odvolání není důvodné.**

Podle § 46 odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb.: „Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá je-li zaměstnavatel cizince podle § 178f nespolehlivý.“

Podle § 178f odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., v platném znění: „Za nespolehlivého zaměstnavatele se pro účely tohoto zákona považuje zaměstnavatel, který není bezdlužnou osobou podle § 178e.“

Podle § 178e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.: „Za bezdlužnou se pro účely tohoto zákona považuje osoba, která nemá evidován nedoplatek, s výjimkou nedoplatku, u kterého je povoleno

posečkání jeho úhrady nebo rozložení jeho úhrady na splátky, a) u orgánů Finanční správy České republiky, b) u orgánů Celní správy České republiky, c) na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a d) na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále. “

Komise předně uvádí, že koncept nespolehlivého zaměstnavatele má znemožnit zaměstnavatelům, kteří systematicky neplní povinnosti vyplývající z jiných než pracovněprávních předpisů (např. sociální zabezpečení), cizince zaměstnávat. Není v zájmu České republiky, aby cizinci na území České republiky byli zaměstnáváni u zaměstnavatelů, kteří neplní své zákonné povinnosti a neodvádí zákonné platby do rozpočtu České republiky.

Krajský soud v Praze se k institutu nespolehlivosti zaměstnavatele obecně vyjádřil ve svém rozsudku, č. j. 42 A 5/2024-32 ze dne 2. 1. 2025, následovně: *„Soud souhlasí se žalovanou, že smysl a účel institutu nespolehlivého zaměstnavatele je minimálně dvojitý (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Zaprvé se jím chrání trh práce v České republice, neboť je žádoucí předcházet zaměstnávání cizinců nesolidními subjekty, které neplní své finanční povinnosti vůči státu, porušují povinnosti vyplývající z jiných než pracovněprávních předpisů (veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení) či vytvářejí pouze fiktivní místa a cizince reálně využívají na jinou práci či pouze zastírají skutečný důvod jejich pobytu na území. Zadruhé se tímto nástrojem chrání i samotní žadatelé o vydání zaměstnanecké karty před „problémovými“ zaměstnavateli, kteří by mohli cizince ze třetích zemí dostat na území České republiky do tíživé životní situace (srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2023, č. j. 15 A 41/2021-50, odst. 32, a ze dne 20. 12. 2023, č. j. 6 A 19/2023-32 odst. 25).“*

Správní orgán I. stupně proto zkoumal spolehlivost požadovaného zaměstnavatele, kdy po provedeném dokazování přistoupil k zamítnutí žádosti účastníka řízení o vydání zaměstnanecké karty právě z důvodu, že zaměstnavatel Leonis Consult s.r.o. je nespolehlivým, neboť není osobou bezdlužnou ve smyslu § 178e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., když má nedoplatky u ÚSSZ, u kterých není sjednán splátkový kalendář.

Ze sdělení ÚSSZ ze dne 13. 11. 2024 je zřejmé, že zaměstnavatel Leonis Consult s.r.o. není osobou bezdlužnou, neboť má ke dni 11. 11. 2024 evidován splatný závazek celkem 3 245,24 Kč, z toho nedoplatek na pojistném činí 3 015 Kč a nedoplatek na penále činí 230,24 Kč. V případě účastníka řízení byl tedy spolehlivě zjištěn důvod pro zamítnutí žádosti a nevydání zaměstnanecké spočívající ve skutečnosti, že jeho zaměstnavatel je nespolehlivý ve smyslu § 178e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., když má nedoplatek na pojistném a penále.

Komise v rámci odvolacího řízení přistoupila k ověření, zda správním orgánem I. stupně zjištěný skutkový stav nadále trvá a tohoto zaměstnavatele lze nadále považovat za nespolehlivého. Ze sdělení ÚSSZ ze dne 2. 7. 2025, 8. 7. 2025 a 9. 7. 2025 vyplývá, že společnost Leonis Consult s.r.o. má stále evidovaný nedoplatek, a to na penále za pozdní úhrady pojistného. Komise proto konstatuje, že společnost Leonis Consult s.r.o. stále není osobou bezdlužnou ve smyslu § 178e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb.

Na uvedeném nic nemění doklad přiložený k odvolání potvrzující bezdlužnost zaměstnavatele účastníka řízení vůči ZPMV, nikoliv však vůči ÚSSZ.

Komise upozorňuje, že zákon, který se účastníka řízení dotýká na jeho právech a povinnostech by měl znát. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 11 A 206/2017-34 ze dne 18. 1. 2018, který uvádí: „*I v případě žalobce platí obecná právní zásada že: „neznalost zákona neomlouvá. Cizinec musí sám dbát na to, aby znal právní předpisy České republiky a aby je také dodržoval. Nelze opomenout skutečnost, že se v daném případě jedná o neznalost základních podmínek pobytu cizince na území České republiky, kterou není možné tolerovat. Žalobce se nemůže dovolávat neznalosti právní úpravy, která se jej bezprostředně dotýká a která stanoví podmínky pro jeho oprávněný pobyt na území cizího státu. (...) Cizinec pobývající na území České republiky by se měl ze své vlastní iniciativy informovat o podmínkách svého pobytu; měl by znát svá práva a povinnosti vyplývající z jeho statusu cizince. (...) Odpovědnost za vlastní nedůslednost nemůže žalobce přenášet na jiné subjekty; stejně tak nemůže svou zásadní neznalost úpravy podmínek pobytu omlouvat neposkytnutím právní pomoci.*“ Z citovaného rozsudku je zřejmý požadavek na aktivní zájem cizince o svůj pobytový status. V případě, kdy je cizinec držitelem zaměstnanecké karty, pak tento cizinec musí vědět, k čemu jej zaměstnanecká karta opravňuje a k čemu nikoli.

Komise dále analogicky odkazuje na již zmíněný rozsudek krajského soudu, který se vyjádřil následovně: „*Nespolehlivost zaměstnavatele je skutečnost, která je nezávislá na vůli cizince usilujícího o zaměstnání v České republice. Z pohledu cizince se sice může zdát nespravedlivé, že jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty nebylo vyhověno z důvodů, které sám nijak nezavinil, nemohl je předem ovlivnit ani je nemohl předvídat (cizinec podávající žádost na zastupitelském úřadu si kritéria § 178f odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemůže sám dost dobře ověřit). V oblasti cizineckého práva, kde kromě individuálních zájmů cizince figurují i jiné veřejné zájmy (zde na ochraně pracovního trhu před nespolehlivými zaměstnavateli), se však nejedná o situaci nijak ojedinělou. Důvodem pro zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění mohou být i objektivní překážky či důvody nezávislé na vůli cizince (srov. např. rozsudky NSS dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017-37, odst. 12, či ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 110/2020-38, odst. 33).*“

Komise shrnuje, že má spisovým materiálem prokázáno, že zaměstnavatel Leonis Consult s.r.o. je ve smyslu § 178f odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., nespolehlivý, neboť není ve smyslu § 178e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. osobou bezdlužnou, když má evidován nedoplatek vůči ÚSSZ.

Uvedený zaměstnavatel byl nespolehlivým v době vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a je nespolehlivým zaměstnavatelem i ke dni vydání rozhodnutí Komise. Komise při rozhodování vycházela z názoru Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku, sp. zn. 1 As 68/2008 ze dne 17. 12. 2008, uvádí, že: „*Správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování. Totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26), což lze dovodit i z § 75 odst. 1 s. ř. s. Pokud správní soud přezkouvá rozhodnutí správního orgánu (zpravidla odvolacího orgánu) dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak i samo rozhodnutí (odvolací) musí vycházet ze stavu v době svého vydání.*“

Komise pro úplnost uvádí, že zákon č. 326/1999 Sb. neukládá správním orgánům za stavu, kdy je naplněn důvod pro zamítnutí žádosti, uvedený v § 46 odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na § 178f téhož zákona, povinnost zkoumat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neboť k aplikaci

ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. správnímu orgánu v tom kterém řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. Komise odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 10 Azs 206/2016-48 ze dne 19. 1. 2017, v němž Nejvyšší správní soud v bodě 40 uvedl zejména následující: „NSS souhlasí se závěry krajského soudu, že pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí nebyl prostor. Povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná dle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případech rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Azs 226/2015-27 ze dne 18. 11. 2015, bod 11, rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 Azs 288/2016-30 ze dne 4. 1. 2017, bod 23). Nicméně, z ustálené judikatury vyplývá, že správní orgány jsou povinny posoudit přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků vždy, pokud ji cizinec namítá, a to s ohledem na mezinárodní smlouvy, kterými je Česká republika vázána, zejm. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). K tomu, aby takový případ nastal, je však nutné, aby účastník řízení uváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tyto tvrzené skutečnosti je účastník řízení rovněž povinen náležitě doložit (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni, č. j. 30 A 185/2018-44 ze dne 15. 1. 2020). Komise k uvedenému konstatuje, že účastník řízení žádné skutečnosti týkající se případné nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života neuváděl.

Komise tedy konstatuje a shrnuje, že správní orgán I. stupně vydáním napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě dostatečně zjištěného stavu věci, rozhodnutí obsahuje výrok, který splňuje požadavky uvedené v § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., a odůvodnění, ze kterého je zřejmé, jaké důvody vedly k zamítnutí žádosti účastníka řízení, z jakých podkladů správní orgán I. stupně vycházel a jakými úvahami se při aplikaci zákona č. 326/1999 Sb. řídil tak, jak vyžaduje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a není nepřezkoumatelné ani nezákonné.

Komise rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Azs 229/2017-34 ze dne 21. 2. 2018, ve kterém soud mj. uvedl: „I když se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit.“. Komise dále poukazuje na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud v usnesení, č. j. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004: „Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“.

Vzhledem k výše uvedenému Komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.

POUČENÍ

Toto rozhodnutí je konečné a nelze se proti němu podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. odvolat.

Mgr. Karel Hruška
předseda IV. senátu Komise

Rozdělovník:

1. ÇALGIN Mevlüt Said, Yeni Mahalle Kizilirmak caddesi no 42 daire 4 Kocaeli Gölcük, Turecká republika
2. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
3. Ministerstvo vnitra, odbor správní